

okénko

do života farních společenství ve Šlapanicích, Podolí a Praci

Ročník XXVI., číslo 4

Vyšlo 14. 12. 2014

VYBALENÉ VÁNOCE?

Vánoce jsou v naší mysli svátky dětí, dárků, zvyků, tradic, hojnosti. A mnohý si řekne: Pro mě už to není, mně to nic nefká, já Vánoce neslavím.

Někdy mi připadají takové Vánoce jako prázdná krabice či obal od krásně zabaleného dárku. Zabalení může být sebehezčí, ale když dárek vybalíme, obal už není k ničemu – snad někdy se dá znovu použít, pokud na něj dárcé nenapsal naše jméno :-). Většinou ale překáží a je na vyhození; nikdo si jej nevystaví v obýváku.

Vánoce vznikly z oslavy narození Ježíše Krista, to je ten obsah, ten největší a nejkrásnější dárek. Vše ostatní – zvyky, tradice, snih, zkrátka ta pravá vánoční poezie, byť sebekrásnější, to je pouze obal, který, když odstraníme obsah, je také na vyhození.

Až půjdete o letošních vánocích někde kolem jesliček, zastavte se a zadívejte se na tu scénu. Není to sladká pohádka pro děti, ale promlouvá ke každému z nás. Může vrátit vánocům jejich obsah, náplň, chuť, vůni. Ten, který nám byl dán jako největší dar lidstvu, může vrátit Vánocům jejich pravé kouzlo; a nejen Vánocům.

Ať jsou pro nás letošní svátky zas o kousek méně jen svátky věcí. To je mé přání pro každého z vás.

P. Jan Nekuda

MATRIKY VYPRAVUJÍ

Z vody a z Ducha svatého se znovu narodili:

datum křtu		místo křtu
14.9.	Adéla Staňková z Jiříkovic	Šlapanice
14.9.	Rozálie Sedláčková z Bedřichovic	Šlapanice
28.9.	Natálie Dvořáčková z Kobylnic	Šlapanice
12.10.	Simona Řezáčová ze Šlapanic	Šlapanice
18.10.	Tobias Tomáš Kostecký z Brna	Podolí
19.10.	Martin Viktor Krček z Telnice	Podolí
23.11.	Václav Sladký z Jiříkovic	Šlapanice

Ve společenství víry, naděje a lásky se s námi rozloučili:

18.9.	Roman Urbánek z Brna	*1966
26.9.	Ludmila Široká ze Šlapanic	*1921
1.10.	Ludmila Vičarová z Jiříkovic	*1928
2.10.	Miloslav Chalupa ze Šlapanic	*1934
27.10.	Růžena Májková z Prace	*1931
14.11.	Marie Kučerová ze Šlapanic	*1926
22.11.	Marie Matýšková ze Šlapanic	*1926

Z KALENDÁŘE

- 17.12. 16.00 – 18.00 předvánoční zpověď v Podolí
- 19.12. 16.00 – 18.00 předvánoční zpověď v Podolí
- 20.12. 09.00 – 12.00 předvánoční zpověď ve Šlapanicích
- 21.12. 17.00 živý betlém v Praci
- 23.12. 16.00 – 18.00 předvánoční zpověď v Podolí
- 25.12. 15.00 vánoční zpívání s dětmi u jesliček (ve Šlapanicích)
- 28.12. obnova manželských slibů v kostele (ve Šlapanicích)
 - 11.1. Tříkrálová sbírka
 - 23.1. farní ples
 - 8.2. společné udělení svátosti nemocných (ve Šlapanicích)
 - 18.2. Popeleční středa
 - 21.2. postní duchovní obnova (ve Šlapanicích)
 - 29.3. Květná neděle

25 LET OD VYDÁNÍ PRVNÍHO OKÉNKA ANEB JAK TO VIDÍ TI, KTEŘÍ BYLI U ZRODU

Hrubý hnědý papír, olejová barva. Několik listů rozmazaných kopií scvaknutých skobičkou. Všechny těžkosti převýšila radost z volnosti šíření tisku.

Jaké byly začátky farního časopisu?

Byl jsem u zrodu časopisu s otcem Pavlem Dokládalem, Ivanem a Petrem Procházkou. Bylo to hned po revoluci. První časopis vyšel na Vánoce a nejmenovalo se tehdy Okénko, ale Radost pro všechny. Velká sláva byla, že jsme si mohli oficiálně koupit vlastní tiskárnu Cyklostyl, že jsme mohli sami materiály vytvářet, tisknout a volně šířit, a dávat do obchodů.

Kdo měl jaké úkoly?

Otec Dokládál psal články a my dělali korektury a zvažovali, co do časopisu dáme. Zpočátku nebyla žádná redakční rada. Bylo jen to, co napsal pan farář.

Jak to fungovalo technicky?

Úplně nejdříve jsme tiskli ručně, přes rámečky, na kterých byla natažená látka, na tu se natírala barva. To nás naučil Augustin Navrátil. Později jsme už koupili stroj Cyklostyl a tento stroj jsme symbolicky pojmenovali Augustin. Do psacího stroje se dala blána a potom se to už muselo psát naostro. Nesmělo se moc bouchat ani málo. Když jsme vkládali obrázek (například notu), museli jsme vyrývat rydlem. Tisklo se na hrubý hnědý papír, olejovou barvou. Všechno bylo špinavé, barva věčně někde kydala. Po určité době se blána protrhla, začaly se dělat kaňky a museli jsme vzít novou blánu. Zacvakalo se to v rožku skobičkou. To bylo šílený. Měli jsme však šikovné písáčky, například Marušku Horákovou (dříve Klaškovou), které uměly výborně psát na stroji a články přepisovaly.

Takhle popisuje první vydání našeho farního časopisu Milan Vavro. Bylo to před 25 lety, a když je tak poslouchám, připadám si jako by mi vykládali scifi historky.

DNES VYPADÁ OKÉNKO JINAK

Vychází 4x do roka. Redakční rada se schází vždy po uzávěrci a potom po vydání. Celkem tedy 8x ročně. V radě je 6 až 8 členů. Domluví se na tématech a každý má za úkol napsat konkrétní články, rozhovory, reportáže. Někdy je příspěvků mnoho, jindy si lámeme hlavy, kde najít inspiraci pro další číslo. Jeden z rady poskládá všechny příspěvky dohromady a ostatní provedou korektury. Poté se Okénko pošle na tisk,

skládání a je připraveno k distribuci v kostele. Celý proces, od uzávěrky do distribuce čtenářům, trvá 14 dnů.

JAK FUNGOVAL CYKLOSTYL

Přístroj se skládal z plechového bubnu, na kterém byla speciální blána. Barva se přepouštěla skrze blánu. Blána sestávala ze třech listů. První byla vlastní blána. Spodní list byl tvrdý papír. Na blánu se psalo psacím strojem bez barvicí pásky. Písmena prorážela nepropustnou vrstvu. Po ukončení psaní se křídový papír s vytlačenou barvou vložil na válec stroje.

Lenka Malíková

TAK OKÉNKU UŽ JE PĚTADVACET LET ...

Těch několik let, co jsem měl tu čest se zapojit do vydávání časopisu Okénko, bylo neskutečně hektických a zajímavých, tak jako devadesátá léta vůbec. V pravidelném dvouměsíčním rytmu bylo třeba připravit nové číslo od základu – pravidelné rubriky, aktuality, příspěvky atd. Redakční rada a spolupracovníci byli ti, co dávali časopisu ducha a na jejich práci jsem hrdý.

Okénko jsme chápali jako otevřený prostor pro informování o dění ve farnosti, jako inspirační materiál a také jako diskuzní platformu. Zahrnovalo to hodiny rozhovorů nad obsahem a rozhodování o tom, které články zařadit, jak moc být kontroverzní a co už není přípustné, jak oslovit jednotlivá společenství ve farnosti.

Následovala mravenčí práce při luštění rukopisů a přepisování článků do počítače, grafická úprava (v té době nebyl počítač obvyklou součástí domácnosti a o veřejném internetu jsme si mohli nechat zdát) články se odevzdávaly obvykle psané rukou nebo na stroji, jen výjimečně na disketě. Poté přišlo páteční večerní skládání - kompletace vytištěných časopisů, kterého se účastnilo celé společenství mládeže.

Dnes se zdá až neuvěřitelné, že jsme mohli touto cestou sdílet a sdělovat společné vize, hodnoty a rozhodnutí i bez pomoci sociálních sítí, mobilních technologií a e-mailu.

Jsem moc rád, že jsem na vydávání mohl spolupracovat s takovou partou lidí a že některým z nich se tato zkušenost promítla i do profesního života.

Petr Venhuda

KDYŽ SE ŘEKNE OKÉNKO...

... automaticky se mi vybaví vzpomínky na mládí. Protože Okénko bylo na začátku mé cesty k novinářině. Do farního časopisu jsem začala přispívat ještě na střední škole, v patnácti nebo šestnácti letech a záhy jsem zjistila, že mě baví referovat o zajímavých věcech nebo dělat rozhovory s lidmi, kteří mají co říct. A že psát je pro mě stejně přirozené jako dýchat. Odmaturovala jsem a nastoupila jako účetní do jedné firmy. Ve svém volném čase jsem ale chodila pomáhat s natáčením kulturního magazínu v Rádiu Proglas, kam jsem se dostala právě přes kontakty z Okénka. A právě tehdy jsem si uvědomila, že se nechci živit do konce života účetnictvím. Po dvou letech v práci jsem se rozhodla jít znovu studovat – na Vyšší odbornou školu publicistiky v Praze, kterou zřídilo pražské arcibiskupství. Chtěla jsem být novinářkou a díky tomu, že jsem sebrala odvahu nežít takový život, jaký ode mě okolí očekávalo, jsem si splnila svůj sen.

Začátky byly hodně těžké, ale na cestě za ním jsem potkala spoustu zajímavých lidí, kteří mi byli vzorem a inspirací. A taky nemálo těch, kteří pro mě byli odstrašujícím příkladem. Hodně statečných, pokorných a poctivých lidí. A možná ještě víc krutých, pyšných a nečestných lidí. Už skoro patnáct let pracuji pro MFDNES, kde jsem začínala jako zpravodajka v Rusku a přes pražskou redakci jsem se vrátila do Brna, kde mám rodinu. Ale na začátku toho všeho bylo Okénko.

Přeji mu hodně čtenářské přízně a zajímavého čtení. A jeho čtenářům přeji hlavně odvahu plnit si své sny.

Jana Ustohalová

K VÝROČÍ 25 LET OKÉNKA

Když mne Ruda Staněk požádal, zda bych nezavzpomínal na začátky farního časopisu u příležitosti 25. výročí vzniku, trochu jsem se zalekl. Jednak toho, jak už je to dlouho a také toho, zda se ze stárnoucí hlavy podaří ještě vydolovat vzpomínku či dvě. Nicméně při listování v nejstarších číslech, která se uchovala, zvolna oživaly situace a podmínky, za kterých časopis vznikal...

Možná, že si někteří čtenáři vzpomenou, že šlapanický farní časopis nesl v době svého vzniku jiné jméno – „Radost pro všechny“. Snad to bylo i odrazem porevoluční atmosféry a prožívání prvních dnů nově nabyté svobody, kdy si jen málokdo z nás připouštěl, že by rozvoji křesťanství v naší zemi mohlo cokoliv bránit. První čísla vycházela za vydatné podpory tehdejšího duchovního správce P. Pavla Dokládala. Jednalo se o občasník, který přinášel informace ze života farnosti, pořady bohoslužeb v období svátků a také články k probíhajícímu Desetiletí duchovní obnovy. Vznikal v pionýrských podmínkách přepisem příspěvků na psacím stroji na speciální blány, ze kterých se tisklo na cyklostylovém stroji Augustin umístěném na faře.

V průběhu roku 1990 už psací stroj nahradil počítač a přenos na cyklostylové blány probíhal pomocí jehličkové tiskárny. To byla na tehdejší dobu revoluční technologie, která poprvé umožňovala před samotným tiskem provádět opravy a změny v připravených textech a také vkládat první jednoduché obrázky.

S příchodem salesiánů P. Josefa Brtníka a P. Dana Žúrka do farnosti došlo nejen k některým změnám v pastoraci, ale i k přípravě nové podoby zpravodaje.

Ten spatřil světlo světa poprvé v lednu 1991 a získal nejen novou grafickou podobu, ale i nový název – „Okénko“. Začal též vycházet s pravidelnou měsíční periodicitou. Cyklostyl byl nahrazen jednoduchou kopírkou, kterou poskytli salesiáni z Itálie, čímž došlo k dalšímu výraznému posunu v kvalitě tisku. Obsah časopisu byl rozšířen o nové rubriky, ve kterých se představovala různá společenství ve farnosti, misijní činnost. Řadu zajímavých příspěvků z historie pravidelně dodávali pánové Otakar Horáček a Jiří Kotulan. Petr Jašek vedl sekci s farní inzercí, mnoho příspěvků ze života farního společenství a informací připravoval Ruda Staněk, své pravidelné místo měli v každém čísle i skauti, nechyběla rubrika pro děti, ministranti a řada dalších. Objem dodávaných příspěvků přesahoval možnosti a rozsah jednotlivých čísel a řada z nich tak byla zveřejňována na pokračování.

Velkým krokem kupředu pak bylo navázání spolupráce se šlapanickým tiskařem p. Jaroslavem Olejkem, která přinesla díky nové technologii i podobě ofsetového tisku nejen barevné záhlaví, ale i kvalitnější papír a poprvé jsme začali podklady pro tisk dodávat z laserové tiskárny. Časopis tehdy vycházel v nákladu 1000 výtisků a měl rozsah 8 stran formátu A4.

Při předávání podkladů mnohdy došlo k chybám, které často přinesly i kuriózní situace. Například v zářijovém čísle v roce 1991, které vyšlo před primicí tehdejšího novokněze P. Milana Vavra, se na titulní straně, která byla věnována kněžskému

svěcení, měla objevit fotografie Milana Vavra z jáhenského svěcení, což hlásal i titulek. Bohužel, ve finále se díky prosté záměně podkladů nad titulkem objevila reprodukce obrazu svatých Cyrila a Metoděje...

S velkou radostí sleduji, jaký obrovský kus cesty „Okénko“ za těch 25 let urazilo až ke své dnešní podobě a přeji všem, kteří se na jeho přípravě podílí, aby jim odměnou za jejich práci a úsilí byly nejen nebeské poklady, ale i spokojení čtenáři.

Pavel Král

BIŘMOVÁNÍ

V naší farnosti začíná příprava na přijetí svátosti biřmování. Vede ji pater Jan Nekuda, kterému jsme položili několik otázek.

Jak bude příprava vedená? Například co se týče osnovy nebo struktury?

Budeme se scházet jednou za čtrnáct dní, budeme probírat katechismus a bavit se o aktuálních problémech, které budou mladé zajímat. Rád bych zval zajímavé osobnosti a také podnikl s mladými několik víkendových pobytů mimo farnost.

Kdy a kde začne příprava?

Příprava začne v adventu 2014 a scházet se budeme podle možností, počtu přihlášených a místa.

Jak často bude probíhat příprava?

Pokud to bude možné a bude to všem vyhovovat, budeme mít přípravu přibližně jednou za 14 dnů. Trvat bude tak dlouho, dokud neprobereme katechismus :-). Podle zkušeností předpokládám jeden a půl až dva roky.

Je možné, aby se noví zájemci přihlásili také během roku?

Částečně to určitě možné je, ale pokud by se někdo chtěl přihlásit příliš pozdě (kdy už budeme mít podstatnou část probranou), doporučím zvážit zapojit se do příštího běhu za cca tři roky. Ovšem každý takový případ bude posuzován individuálně. Na závěr bych rád všem připomněl, mladým i těm ostatním, abychom se za kandidáty biřmování modlili a tak vyprošovali hojný déšť Ducha svatého.

Na otázky odpovídal P. Jan Nekuda
Připravila Lenka Malíková

KŘEŠŤANSKÁ AKADEMIE

Historie Křesťanské akademie se začala psát v Praze krátce po listopadu 1989, kde vzniklo občanské sdružení, které navázalo na práci podzemních teologických a filosofických kroužků z doby předchozí. Jejím prvním prezidentem se stal známý katolický teolog, filosof, obhájce lidských práv a politický vězeň Prof. ThDr. Josef Zvěřina. Po jeho smrti v roce 1990 jej nahradil Tomáš Halík, který vede akademii dodnes. Jejím cílem je formace a vzdělávání, také snaha vést širší společenský dialog, ve kterém chce poukazovat na křesťanské hodnoty, na nichž stojí naše společnost.

Ve stejném duchu jako Česká křesťanská akademie, začala na Moravě působit Moravsko-slezská křesťanská akademie (MSKA). Ve stanovách MSKA se zdůrazňuje, že je otevřeným fórem. Fórem pro aktivní a kritické lidi, kteří se nespokojí s pasivním přijímáním věcí; společenstvím žen a mužů, odpovědných ve svém životě a povolání, jejichž odpovědnost vyrůstá z přijetí evangelia Ježíše Krista. Fórem pro duchovní výměnu názorů, fórem, kde se otevírají a diskutují aktuální otázky vědecké, náboženské, kulturní a politické. Fórem pro křesťany, kteří chtějí být iniciativní v církvi a společnosti a kteří spojují své odborné znalosti s osobním svědectvím víry.

Z bohaté činnosti, kterou v současné době MSKA pod vedením S.L.D. Ing. Pavla Kopečka, Th.D. vyvíjí, připomeňme vydávání časopisu *Dialog Evropa* a dále řadu přednášek na různá témata na mnoha místech Moravy. Vždy záleží na lidech v jednotlivých městech a vesnicích, zda se rozhodnou zorganizovat přednášku, otevřenou diskusi, koncert nebo třeba poznávací cestu. MSKA jim pomáhá a jejich akce zaštiťuje.

Ve Šlapanicích se v roce 2014 uskutečnilo pod hlavičkou MSKA pět přednášek. Dne 15. února jsme se sešli v přístavbě kostela na přednášce trvalého jáhna **ThLic. Mgr. Jaroslava Lormana Th.D.** s názvem ***Zvláštní otázky křesťanského manželství***, která zdůraznila nerozlučitelnost manželství, absolutní přijetí a vydanost jeden druhému. Manželství stojí na třech pilířích, kterými jsou zájem o manžela/ku a komunikace s ním, respekt před jinakostí druhého a řešení vlastních problémů manžely samotnými. Cesta k Bohu vede přes mého manžela/ku, není možné dosáhnout hlubokého duchovního života a zapomínat přitom na svého manžela/ku, nechávat je vedle sebe nešťastné. Cokoli uděláme z lásky, přechází do věčnosti, do nesmrtelnosti a odpovědnost za manželství nesou oba a nikdo jiný. V závěru zaznělo několik otázek k zodpovězení a diskusi mezi manžely, na ně by si měli odpovědět sami navzájem: Jak by vypadal můj život bez tebe? Jaký způsob jednání manžela je pro mě nepřijatelný v manželství? Jak se s ním vyrovnávám? V jaké oblasti jsme uzavřeli kompromis? Jak investuji do našeho vzájemného vztahu? Je to opravdu to, co chceš ty? Jaká vzájemná zkušenost mi podráží nohy v našem vztahu, co mi brání vidět naši lepší budoucnost? Je sex s mým partnerem pro mě důležitý a proč? Jsme schopni mluvit o sexu?

Před velikonoce, dne 3. dubna, zorganizovala MSKA v sále šlapanické fary přednášku **Doc. Dr. Petra Marečka Th.D.** s názvem **Kristovo utrpení a smrt podle evangelií**. Z výpovědi Nového zákona jsme rekonstruovali případ Ježíš Nazaretský.

Dalším zajímavým hostem byla 30. května paní **Helena Wünschman**, která spolu s **Mons. Jiřím Mikuláškem**, autorem knihy *Služebník radosti*, představili osobu českého kněze Tomáše Týna. Tento dominikán působící v Bologni byl profesorem morální teologie, obětavým knězem, ohnivým kazatelem a duchovním vůdcem mnoha duší. Nabídl svůj život Bohu za svobodu v České republice, koncem roku 1989 náhle onemocněl a 1. 1. 1990 zemřel. Paní Helena Wünschmann skládala mozaiku vzpomínek na svého bratra, ze které ožívala velmi barvitě jeho osobnost. Její slova je možné si poslechnout přes internetový archiv radia Proglas na stránce <http://www.proglas.cz/detail-poradu/2014-06-20-22-00.html>.

Na konci října si mohli obyvatelé Šlapanic poslechnout přednášku **PhDr. Hynka Šmerdy, Th.D. o Františku Sušilovi, knězi a národním buditeli**. Posluchače zaujal životní příběh člověka, který 31 let působil v brněnském alumnátu jako profesor Nového zákona, kde vychoval celou generaci kněží. Heslem jeho následovníků se stal verš „*Církev a vlast!*“, který spojoval lásku k Bohu a vlasti, přičemž Bůh a církev byla vždy na prvním místě. Širokým záběrem svého života, spisovatelskou a vědeckou činností, sběratelstvím lidových písní, osobní zbožností a skromností, ovlivnil František Sušil na tvář Moravy v 19. století a dalo by se říci, že v mnohém z jeho odkazu a díla čerpáme dodnes.

Poslední akcí MSKA ve Šlapanicích bylo dne 13. 11. 2014 setkání s **blahoslaveným císařem a králem Karlem I. Rakouským**. Od 17ti hodin byla v kostele možnost uctít ostatky blahoslaveného Karla. Po mši svatě pokračovala přednáška **dr. Jany Balharové**, koordinátorky *Modlitební ligy císaře Karla za mír mezi národy* v Čechách a na Moravě, o životě a osobě tohoto posledního českého krále.

Na závěr chci poděkovat všem, kteří projeví zájem o přednášky a pozvat Vás na akce v roce 2015, o kterých budete včas informováni. Ráda vás zvu také k užší spolupráci zapojením se do MSKA. Máte-li návrh na zajímavou přednášku, přání či námět, prosím o jejich sdělení na meilovou adresu mska.slapanice@seznam.cz. Více informací o MSKA najdete na <http://www.mska.biz/>.

Lenka Klašková

MÁ NÁBOŽENSTVÍ SMYSL?

Co znamená a co přináší pravidelná docházka náboženství dětem naší farnosti, jsme zjistili formou menší ankety. Zeptali jsme se pěti dětí z rozdílných ročníků základní školy na tři otázky:

1. Proč chodíš do náboženství?
2. Baví tě to tam?
3. Co od návštěvy náboženství očekáváš?

Gábinka, 2. třída

1. Protože mě to baví a mám tam kamarády.
2. Ano, moc. Nejvíc mě baví, když jsme rozdělení na skupinky a odpovídáme na otázky, které nám dává paní katechetka, a když vyhrájeme, tak dostaneme barevné puntíky.
3. Čekám, že se tam něco naučím třeba o Pánu Ježíši a o Adamovi a Evě.

Tereza, 3. třída

1. Abych se tam něco naučila o Pánu Bohu.
2. Jo, baví. Nejvíc mě tam baví, jak dostáváme od pana faráře pracovní listy a závodíme o takové medaile. Já už mám deset medailí.
3. Očekávám, že se tam naučím desatero a těším se, až půjdu k prvnímu svatému přijímání.

Michal, 4. třída

1. Protože se tam učíme o Pánu Bohu, užijeme si hodně srandy a děláme kvízy.
2. Moc mě to tam baví. Nejvíc mě baví, jak si čteme příběhy a jak děláme různé kvízy. Prostě mě tam baví úplně všechno.
3. Dozvim se tam víc o Pánu Bohu a naučím se v něho ještě víc věřit.

Adam, 7. třída

1. Protože jsem křesťan a chci se víc dozvědět o naší víře.
2. Jo, baví mě to. Nejvíc mě baví hry a úkoly, které jsou zaměřené na různá církevní období.
3. Očekávám, že se víc vzdělám a dozvim se víc o Pánu Bohu. Akorát bych byl radši, kdybychom měli náboženství odpoledne a ne ráno ☺.

Veronika, 8. třída

1. Abych se nábožensky vzdělávala a třeba věděla, proč vůbec chodím do kostela.
2. Jo, baví. S tetou Markétou, naší katechetkou, je to super. Podnikáme hodně akcí, třeba na konci listopadu jsme oslavovali konec církevního roku, byl to takový křesťanský „Silvestr“.
3. Očekávám, že se něco naučím a poznám nové věci o víře a taky můžu trávit čas s kamarády.

Za upřímné odpovědi děkuje
Lucie Králová

DUCHOVNÍ OBNOVA NA SVATÉM HOSTÝNĚ

Ve dnech 12. - 17. října jsem se zúčastnil exercicií pro kněze v poutním domě na vrcholu Svatého Hostýna. Jeli jsme s P. Nekudou a p. generálním vikářem. Na "kopec" jsme dojeli už za tmy. Ubytování bylo připraveno v krásném poutním domě, který má i svou kapli. Byli tam kněží od Děčína po Košice, přednášky vedl emeritní draždánský biskup Mons. Joachim Reinelt. Ráno byla společná modlitba liturgie čtení a chval, snídaně, přednášky, v poledne koncebrovaná mše sv., v 15,30 h. konference, v 17 h. křížová cesta (P. Bohumil Kolář, kanovník pražské kapituly se účastnil na vozíku tlačěn kněžími - má 90 let!) V 18 h. byla společná večere a adorace s nešporami.

Úterý 14. října byl pořad stejný jako předchozí den. Večer P. Nekuda promítl v přednáškové místnosti film o sv. faráři arském. P. Kolář mi děkoval za poslanou knížku K výšinám a říkal, že si jí moc váží. Sám byl vězněn za komunismu a svoje si vytrpěl, na konferenci krásně mluvil. Kněží z hnutí Fokoláre se navzájem znají a rádi spolu komunikují.

Středa 15. října: Modlili jsme se společně růženec místo křížové cesty, večer byl film o trapistech v Novém Dvoru u Plzně se záběry ze stavby kostela a života kněží a bratří.

Čtvrtek 16. října P. Bartoloměj Urbanec z Bardejovských kúpeľov ocenil, jak bohaté zážitky mám z Hostýna od mládí; děkoval jsem mu za Slováky, kteří mne „podrželi“ v době těžké pro mne po roce 1968. Byl jsem bez pojištění a řádové sestry ze Slovenska mi posílaly příspěvky. Byl tam také také P. Pavol Dráb z Košic, který přednáší fundamentálku - základní bohovědu. P. Milan Matfiak ze Mcel u Nymburka znal mého + bratra P. Milana. Večer bylo posezení na rozloučení a na kytaru hrál P. Pavel Jančík z Prahy-Vinoře. Měl pohnutý život, ale už na vojně si jej vážili, že i vojáci umkli, když se modlil. Říkali: „Mlčet, farář se modlí!“ Vyhrál soutěž ve hře na kytaru, později se věnoval i Romům.

Během exercicií se vzpomínalo i na blížící se narozeniny otce biskupa Reinelta a exercitátor vybidl ke slavení, projevení radosti. Všimnul si dobrých zážitků v dnešní podobě, za vše dobré je vděčný Bohu. Spolužáci jej pozvali po 50 letech od maturity. Všichni si na něco stěžovali, on jediný byl plný radosti a vděčnosti za 50 let, za kněžskou a biskupskou službu. Podruhé je pozval k sobě do residence.

Množství účastníků bohoslužeb klesá, zvláště v západním Německu. Kde bývala pouť několika tisíc mladých mužů, přišlo jich teď jen kolem 300. V Lipsku je nyní pokřtěno jen 9 % z narozených dětí. Dříve se tam tiskly náboženské knihy pro socialistické země, vozily se i k nám.

Slova p. biskupa perfektně překládal P. Jiří Kratochvíl, pracuje pro hnutí Fokoláre v Drážďanech. Organizátorem téměř všech akcí při těchto exerciciích byl pan děkan P. Ivan Fišar ze Zlína. Setkal jsem se v bazilice i s 91letým jezuitou P. Řihou. Na + P. Konráda Kubeše, známého jezuitu spisovatele si moc nepamatuje. Jen byli kratší dobu spolu internováni v Bohosudově v bývalém jezuitském gymnáziu, nyní zase obnoveném. Přednášel filosofii v semináři. Na hostýnské faře je v současné době

5 jezuitů. Protože se blíží dušičkový čas, jako každý rok jsou v kostele také velké tabule se stovkami parte a jmény zesnulých k dušičkové pobožnosti.

V pátek 17. října v 8 h. byla koncebrovaná mše sv. v bazilice P. Marie, hlavní celebrant biskup Joachim Reinelt promluvil o sv. Ignáci, mučedníkovi. Upozornil na krásu dómu Matky Boží. Mše sv. byla latinská s doprovodem varhan. Koncebrovali olomoucký kancléř P. Ant. Basler a tlumočník P. Jiří Kratochvíl. Na počátku exercicií říkal, že kněží raději mluví, než poslouchají. Přece však jsme jej se zájmem sledovali a ocenili jeho informovanost a zaujetí pro Boží věc.

Příští naše setkání bude zase za rok a asi v Králíkách. Po obědě rozjeli jsme se do svých domovů. Mám pěkné vzpomínky. Díky otci Janovi za svezení a umožnění celé akce.

P. Josef Vlček

POUŤ DO ŘÍMA ANEB 25 LET POTÉ

Už dlouho jsme v našem společenství, které je tvořeno manželskými páry z Podolí a Bedřichovic, mluvili o tom, že bychom se rádi podívali do Říma. Jak to tak chodí, řeč se mluví a voda teče a naše plány nikdy nenabýly konkrétní podoby.

Snad to byla náhoda, spíše však řízení Boží prozřetelnosti, že letos v listopadu, kdy uplynulo 25 let od pouti českého národa do Říma na svatořečení sv. Anežky, jsme náš plán dokázali zrealizovat. Nakonec nás v pátek 7. 11. 2014 odlétalo do Říma deset – čtyři manželské páry, jedna žena jako zástupce páteho manželského páru a náš podolský farář P. Pavel Kopeček. S pravými italskými poměry jsme se seznámili záhy po přistání v Římě. Otec Pavel před letištní halou oslovil řidiče dodávky s žádostí o odvoz na místo našeho ubytování, na Papežskou kolej pro české bohoslovce „Nepomucenum“, která je od letiště vzdálena cca 30 km. Řidič ochotně souhlasil, nedělal si žádné starosti s tím, že má jen 7mi místnou dodávku a nás je celkem 10 a hned začal nakládat naše zavazadla. Ta se do kufru dodávky vešla lehce, ale my jsme byli v dodávce namačkáni doslova jako sardinky.

Říteli jsme se večerním osvětleným Římem ne právě předpisovou rychlostí a než jsme se stihli vzpamatovat, stáli jsme před branou Papežské koleje „Nepomucenum“. Poté, co jsme se ubytovali na pokojích a trošku se občerstvili, vyrazili jsme noční Řím poznávat zblízka a pěšky. Prodírali jsme se množstvím lidí, překvapilo nás, že v tuto pozdní hodinu jsou otevřeny všechny obchody i tržnice a postupně jsme došli až k historickým hradbám Říma, viděli jsme krásně osvětlenou Lateránskou basiliku a Koloseum. Prošli jsme až k fontáně di Trevi, ale očekávané podívané na nejkrásnější římskou fontánu jsme se nedočkali. Fontána di Trevi se opravuje a je celá obestavěná lešením, bez vody a tudíž i bez vodotrysku. Mezitím již doba značně pokročila a dostavil se hlad, rádi jsme tedy přijali výzvu Otce Pavla navštívit některou z místních pizzerií a okusit pravou italskou pizzu. Nutno říci, že posezení bylo příjemné, obsluha milá a pizza chutnala skvěle...

Další dny našeho pobytu v Římě jsme zahajovali mší svatou, konanou v kapli kardinála Berana v „Nepomucenum“. Otec Pavel nás blíže seznámil s osobností kardinála Berana i s historií jeho pobytu v „Nepomucenum“. Posilnění snídaní jsme se vydali na prohlídku kostelů a církevních památek Říma. Za jeden den jsme navštívili cca 15 kostelů a nachodili nejméně 20 km. Zmíníme se alespoň o těch nejzajímavějších nebo těch, které jsou nějak spjaty s českým národem. **Bazilika svatého Kříže v Jeruzalémě** je významná tím, že je titulárním kostelem českého primase kardinála Vlka a jsou zde uloženy části ostatků z Kristova kříže, hřeb, trn z trnové koruny a také část břevna z kříže "polepšeného lotra". **Bazilika sv. Janů v Lateránu** je nazývána „Matkou všech chrámů světa“. Z této baziliky řídilo církev celkem 161 papežů. **Bazilika sv. Marcellina a Petra** – v roce 2012 tuto baziliku převzal kardinál Dominik Duka a stala se tak jeho titulárním kostelem. I proto sem bylo dovezeno a vystaveno Pražské Jezulátko. V Římě jsou celkem tři Pražská Jezulátka (druhé je v kostele Panny Marie Vítězné a třetí v kapli Papežské koleje „Nepomucenum“). **Bazilika Santa Maria Maggiore**, zvaná též Panny Marie Větší, má bohatou historii. Baziliku v této podobě dal postavit papež Sixtus III. poté, co Efezský koncil roku 431 potvrdil Ježíšovu matku Pannu Marii jako Bohorodičku, což výrazně podpořilo mariánskou úctu. O té svědčí i zachované mozaiky v lodi baziliky a na vítězném oblouku, patrně z téže doby. Středověký název „Panny Marie Sněžné“ vznikl z legendy, podle níž byl kostel postaven na místě, kde v srpnu napadl sníh. Další naší zastávkou byla **Bazilika Panny Marie Andělské**, postavená na místě bývalých Diokleciánových lázní. Bazilika má zajímavý tvar, najdeme v ní mnoho obrazů, nástěnných maleb a na podlaze baziliky je vyznačeno, že tudy prochází poledník. **Kostel Panny Marie Vítězné** je velmi významný pro českou historii. Na počest vítězství v bitvě na Bílé hoře je zde umístěn obraz Strakonické Madony a další olejomalby, znázorňující bitvu na Bílé hoře. Uchovává se zde také Pražské Jezulátko.

Třetí den našeho pobytu v Římě byla neděle. Vydali jsme se nejprve po stopách antického Říma – prohlédli jsme si ruiny Římských lázní, kde se dodnes v létě hraje divadlo či opera, dále pozůstatky největšího amfiteátru v Římě „Cirk Maximo“, kde se dříve konaly nejrůznější bitvy a souboje a na pahorku Palatinum jsme viděli ruiny císařského paláce, odkud římscí císaři sledovali souboje. Pokračovali jsme dále až na pahorek Aventin, který nám poskytl krásný výhled na Řím a okolí. Otec Pavel nám pak ukázal Papežskou školu, na které 4 roky studoval a k ní patřící kolej a kostel, zasvěcený sv. Anselmovi. A pak jsme se již římskou hromadnou dopravou (která si co do plnosti nezdala s tou brněnskou) přesunuli až k **Bazilice sv. Pavla za hradbami**, která byla do doby postavení baziliky sv. Petra největším katolickým kostelem. Nechal ji postavit císař Konstantin I. na místě hrobu apoštola Pavla. Kousek od ní se nachází místo „Tři fontány“, kde byla sv. Pavlovi sřata hlava. Na stěnách baziliky sv. Pavla za hradbami jsou portréty všech papežů, kteří dosud v historii církve byli. Zbývá ještě šest míst, která nejsou zaplněna portréty papežů. Říká se, že až nebude žádné volné místo, nastane konec světa. V bazilice jsme setrvali v soukromé adoraci a tiché modlitbě před svatostánkem...

Na zpáteční cestě jsme se ještě zastavili v **Bazilice sv. Kosmy a Damiána**, kde je celoročně vystavený tzv. římský betlém, který má symbolizovat narození Ježíška v římských troskách a v **Bazilice sv. Klimenta**, kde je pod oltářem hrob sv. Klimenta a hrob sv. Cyrila. Po takto silných duchovních zážitcích jsme už začali pociťovat hlad a únavu. Otec Pavel, znalý Říma, nás tentokrát zavedl do příjemné restaurace blízko „Nepomucenum“, kde jsme mohli ochutnat další italské speciality – lazaně a těstoviny na mnoho způsobů. A pak už jsme se všichni těšili na sprchu a na postel.

Poslední den nás čekalo vyvrcholení našeho poutního programu, a to návštěva Vatikánu. Vstávali jsme časně, abychom v katedrále sv. Petra byli již v 7.30 hodin a mohli tam slavit mši svatou. Byli jsme rádi, že ji otec Pavel mohl sloužit u bočního oltáře, zasvěcenému právě českému světcovi sv. Václavovi. Prohlídka katedrály s odborným výkladem otce Pavla byla pro nás všechny nezapomenutelným zážitkem. A to nás čekal ještě další krásný zážitek – výhled na Vatikán a Řím z kopule katedrály Sv. Petra. Nic však není zadarmo, a tak krásnému výhledu předcházela nelehký úkol – vyšlapat 550 schodů. Většina z nás sotva dech popadala, ale odměna za tu námahu stála za to. Dlouho jsme chodili podél zábradlí na kopuli a kochali se pohledem na krásu Vatikánských zahrad, Sixtinské kaple, fotili a ukazovali si římské pahorky, věže bazilik a kostelů a snažili se je pojmenovat. Na zpáteční cestě jsme ještě navštívili starověký kruhový chrám **Pantheon**, zasvěcený všem bohům a od roku 609 Panně Marii mučednicků. Jeho zvláštností je velký kruhový otvor ve střeše, kudy svítí slunce i prší. A poslední večer našeho pobytu v Římě se naplnil...

Zbývá poděkovat: Pánu Bohu, Panně Marii a andělům strážným za požehnání a ochranu. Otci Pavlu Kopečkovi za to, že zajistil ubytování, připravil program pouti, že nás při putování Římem provázel po správných cestách, takže jsme nikdy nezabloudili, že nacházel v pravou chvíli ta pravá místa na občerstvení, že se za nás domluvil s číšníkem i prodávčem, ale především za to, že naše putování provázel odborným a poutavým výkladem se znalostí historických souvislostí, takže nezůstalo jen u povrchního obdivu vnější krásy památek, ale mohli jsme proniknout i do života a myšlení světců, umělců a velkých postav římské antiky. Děkujeme také panu Filipovi, který nejvíce Otci Pavlovi pomáhal s organizací a programem pouti, nám všem pak zajišťoval letenky, jízdenky na římskou hromadnou dopravu a učil nás základy italštiny. Budeme dlouho vzpomínat!

... za všechny zúčastněné
Jana a Mirek Pazderovi

V NAZARETĚ PO STOPÁCH JEŽIŠE KRISTA

*Dechnutím Krále Hospodina
Květ liliový počne Syna.
A staniž se tak ještě dnes!
Ač Král, Duch Boží, svatá Panno,
Vyčkává na tvé ne či ano.
Svobodně zvol a odpověz.*

(Václav Renč, Popelka nazaretská)

Už po staletí přijíždějící poutníci do Svaté země putovat po stopách Ježíše Krista. Většinou začínají v biblickém Nazaretu, kde začíná příběh Marie a syna Božího, příběh, který už dva tisíce let nenechává nikoho lhostejným. Tady začíná i moje putování a putování všech poutníků, kteří přijeli z různých končin české republiky. Ocitám se v arabském světě, který byl kdysi malou vesničkou v Galilei podle Bible dokonce s nevalnou pověstí „...co odtamtud může vzejít dobrého“ (J 1,46).

Dnešní Nazaret je sedmdesátitisícové bílé město, v jehož středu převážnou část obyvatel tvoří arabští křesťané. Domy rozrostlé po svazích kolem starého města obývají Židé z bývalého Sovětského Svazu, kteří přišli po Gorbačově perestrojce.

Význam názvu Nazaret není přesně znám, mohl by být odvozen od hebrejského „HEZER“, květina ve smyslu „Květ Galileje“. Jiné prameny udávají, že významově v aramejštině znamená „strážní věž“.

Město je známé nejen tím, že zde zvěstoval archanděl Gabriel Marii, že porodí syna Ježíše, ale především tím, že dal Ježíši „PŘÍJMENÍ“. Během své tříleté mise byl Ježíš nazýván svými učedníky a stoupenci „NAZARETSKÝ“ a to se vžilo natolik, že i na kříž mu Pilát nechal napsat „Ježíš nazaretský, král židovský“ (J 19,19). Tak se splnilo to, co bylo řečeno ústy proroků, že bude nazván nazaretský (Mt 2,23). Je zajímavé, že tímto jménem se Ježíš představuje i po svém zmrtvýchvstání.

Ježíš zde prožil své dětství a pravděpodobně

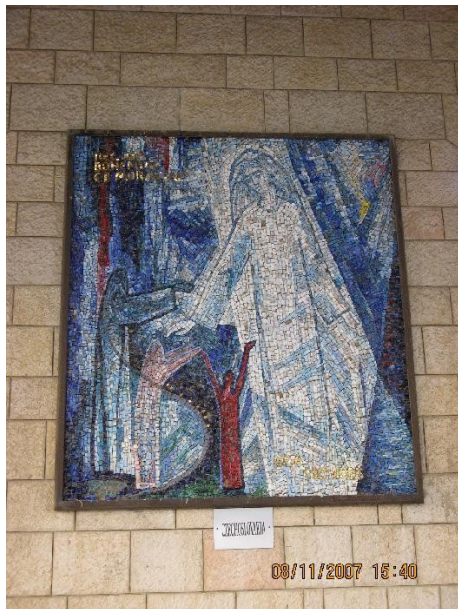
celé mládí, ale i v době svého veřejného působení se sem několikrát vrátil, aby učil a uzdravoval.

Staré město je typickým arabským městem Orientu se vším, co k němu patří. Kamenné uličky, pobíhající děti, krkolomné dláždění, pouliční prodejci, orientální bazar přeplněný zbožím vším možným a nemožným, provoněný vůněmi voňavek i koření. Arabští prodavači díky cestovnímu ruchu vítají návštěvníky a jsou sto se domluvit ve všech jazycích. Horší je to pro nás Evropany s nápisy v arabštině a hebrejštině na cedulích a směrůvkách. Krásná oblá jakoby okrasně vyšívaná provzdušněná arabština, nebo jako strohý nábytek vypadající hebrejščina mě uvádí do rozpaků. Oba jazyky jsou pro mě jen hodny obdivu, jinak španělská vesnice. Tak jako v každém jiném arabském městě, tak i v Nazaretu je několik mešit, jejichž minarety zakončené půlměsícem se tyčí mezi domy a v určitých intervalech se z nich ozývá tklivý hlas svolávající k modlitbě.

Nás však především zajímají místa spjatá s životem Ježíše Krista. Podle Starého zákona Bůh slíbil narození Vykupitele Adamovi a Evě, později i praotci Abrahámovi, jeho příchod zvěštovali různí proroci. Ve Starém zákoně je popsán příchod Vykupitele zcela přesně: Mesiáš bude zároveň syn Boží i syn člověka a bude pocházet z rodu Davidova. Známe bylo i místo, kde se má narodit. Jeho narození však předcházelo andělské zvěstování, a to se podle Božího plánu uskutečnilo právě zde, v Nazaretu 25. března ve svátek Zvěstování Panny Marie, devět měsíců před Ježíšovým narozením.

Tak, jako na mnoha jiných místech v Izraeli, nechala velká propagátorka křesťanství svatá Helena postavit v roce 356 i zde v Nazaretu nad „jeskyní Zvěstování“ kostelík. Postupně jak šel čas, bylo na stejném místě postaveno ještě několik kostelů. Dnes na jejich pozůstatcích stojí tříposchodová bazilika „Zvěstování“, největší na Blízkém východě. Byla postavena podle návrhu architekta Barluzziho v letech 1955 - 1968. Dostala podobu strážní věže podle aramejského významu slova Nazaret. Na průčelí monumentální stavby čtu veliký nápis: „VERBUM CARO FACTUM ESTI ET HABITAVIT IN NOBIS“, „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“.

Vcházíme vysokými vraty do obrovského prostoru baziliky, zažívám zvláštní pocit, cosi výjimečného spojeného s napětím a očekáváním. Splývám s davem poutníků ze všech možných končin světa.

Spodní část majestátní chrámové budovy s téměř čtyřicet metrů vysokou kopulí se prolíná se zbytky sloupů z původních kostelů. Sleduji, jak skrze vitrážová okna prostupují sluneční paprsky a dodávají jednoduše zařízenému interiéru spirituální atmosféru. Procházet obrovskou bazilikou je neskutečným zážitkem. Horní část baziliky je od dolní oddělena podlahou s velkým kruhovým otvorem, kterým je možné shlížet až do jeskyně Zvěstování.

Zvláštní pozornosti návštěvníků se těší umělecká díla darovaná ze všech končin světa v podobě různého ztvárnění Bohorodičky. Obrazy z keramiky, kovu, skla, mozaiky, zdobené stříbrem a perlami vytvářeli umělci z Polska, Argentiny, Kamerunu, Portugalska, Mexika, Japonska, Irska, USA, Kanady, Maďarska, Anglie, Španělska, Francie, Itálie a další. Mozaika od Českého umělce ztvárňuje Pannu Marii v moderním provedení, Slovenská mozaika s prvky slovenského folklóru je obrazem smutné piety.

Ústředním místem baziliky je jeskyně Zvěstování. Podle legendy se na tomto místě zjevil Panně Marii archanděl Gabriel, posel dobrých zpráv, aby ji seznámil s Božím plánem.

Událost popisuje evangelista Lukáš (1, 28-38): „Anděl k ní vešel a řekl: „Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou! Když to uslyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího“. Marie řekla: „Hle, jsem služebnice páně, staň se mi podle těchto slov“. Anděl navštívil také muže Marie: „Josefe, synu Davidův neboj se přijmout Marii, svou manželku, neboť co v ní bylo počato je z Ducha svatého“ (Mt 1,20). V těchto několika větách je ukryto celé tajemství svaté rodiny, tajemství největší možné důvěry.

Čekám u vchodu do jeskyně s ostatními poutníky, zatím co u oltáře před jeskyní právě probíhá bohoslužba v italštině. Italští poutníci zpívají, zpěv se rozléhá prostorem a následně procitěné kázání italského kněze navozuje krásnou atmosféru. Samotná prostá malá kamenná jeskyně ve velikém prostoru baziliky vzhledem k události, která se zde odehrála, působí magicky. Za dva tisíce let její tajemství nevyprchalo, je stále živé, posvátné, tajemné...

Na mramorovém oltáři je opět nápis: „VERBUM CARO HIC FACTVM EST“. Mám možnost chvíli postát i pokleknout a zamyslet se nad příběhem Panny Marie, která ve své pokoře a poslušnosti přijala Boží výzvu a tak se dal do pohybu nový sled událostí lidského pokolení.

V těsné blízkosti baziliky Zvěstování se nachází kaple svatého Josefa. Je postavena na místě, kde stál Josefův dům, jeho truhlářská dílna, kde pracoval ve svém mládí Ježíš. Máme možnost si prohlédnout dochované fragmenty starodávného obydlí, rituální lázeň, kterou používala ranně židovská komunita.

Procházkou městem přicházíme k řeckému ortodoxnímu kostelu archanděla Gabriela. Byl postaven v roce 1781 na zbytcích křížáckého kostela z 12. století. Vyvěrá zde silný pramen vody – Mariina studně. V době Ježíše to byl jediný zdroj vody v Nazaretu a je považován za autentické místo spojené s Ježíšovým dětstvím. Sem chodívala Panna Maria s malým Ježíškem pro vodu. Voda z posvátného pramene, o které se říká, že má zázračnou moc, byla svedena na jiné místo, kde je možné ji ochutnat. Je stále v obležení poutníků.

Ještě nás čeká jedna zajímavost, a sice řeckokatolický kostel, který stojí na místě původní synagogy z Ježíšovy doby. V době své kazatelské činnosti Ježíš zavítal do zdejší synagogy, aby kázal ve městě, kde vyrostl. Evangelista Lukáš událost popisuje (4, 16-30): „Podali mu knihu proroka Izaiáše, otevřel ji a našel místo kde je psáno: Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst, poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy. Pak zavřel knihu, dal ji sluhovi a posadil se; a oči všech v synagóze byly na něj upřeny. Promluvil k nim: „Dnes se splnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli“. Když to slyšeli, byli všichni naplnění hněvem. Vstali, vyhnali ho z města a vedli ho až na sráz hory, na níž bylo jejich město vystavěno, aby ho svrhli dolů. On však prošel jejich středem a bral se dál“.

Nazaretští se k Ježíši nezachovali, nevěřili mu, chtěli ho svrhnout ze skály. Nic jim to nebylo platné, protože podle Jana stále platí Ježíšova slova: „Vy jste zdola, já jsem shůry“.

Miroslava Jetelinová

NOVÉ KNIHY VE FARNÍ KNIHOVNĚ

Louis De Wohl: Nepokojný plamen – život svatého Augustina. Karmelitánské nakladatelství, 2014

Román známého beletristy nám přibližuje život svatého Augustina (354 - 430), velkého učitele církve a jednoho z nejpozoruhodnějších mužů všech dob. Autor vypráví příběh Augustinova přerodu z marnotratného, ctižádostivého mladíka v muže Božího, v duchovního spisovatele i teologa, jehož literární díla utvářela po staletí západní myšlení. Augustin díky Boží milosti zvítězil sám nad sebou, podobně jako později vítěz nad odpůrci církve.

Louis De Wohl dokázal oživit historické pozadí Augustinovy doby, bouřlivou atmosféru římské říše v posledních dnech před jejím zánikem, přičemž do děje zakomponoval i jiné osobnosti, které měly na Augustina velký vliv: jeho statečnou

matku Moniku, moudrého milánského biskupa Ambrože a mnoho dalších. Kniha Nepokojný plamen sleduje Augustinovo složité hledání i nalézání, jiskří napětím a nápady, čímž přesně vystihuje Augustinovu vášnivou povahu i jeho dramatické životní osudy.

Louis De Wohl: Longinovo kopí. Karmelitánské nakladatelství, 2014

Román sahající od života v palácích Římské říše až po neklidné Judsko, kde střet lásky a zrady, pomsty a výkupného sebedarování vrcholí Kristovým ukřižováním. Je to příběh nejdramatičtější popravy na světě, přičemž hlavní postavou je tentokrát jeden z jejich nejméně známých účastníků – voják Longin, který do boku Krista na kříži zabodl kopí. Církev jej zná jako vojáka nejmenší jednotky římské pěchoty, který byl poslán na Golgotu, kde prožil milost svého obrácení. Jeho jméno Longín se shoduje s kopím (řecky longche), kterým Ježíše probodl. Někteří životopisci v něm vidí i setníka, který za ořesných událostí vyznal: „To byl opravdu Syn Boží.“

Pro nás může být zajímavá skutečnost, že v roce 1410 byla z iniciativy vyšehradského probošta přivezena část ostatků svatého Longina z Říma do kapitulního chrámu na Vyšehrad. V té době začal být v Čechách uctíván a jeho svátek připomínán 15. března.

Jan Dobraczynski: Boží přítelkyně. Karmelitánské nakladatelství, 2014

Román o životě Terezie z Ávily, o její cestě ke svatosti, která nebyla vůbec snadná. Čtenář se dozví nejen o jejím zakladatelském díle, reformě karmelitánského řádu a založení množství nových klášterů, ale také o její rodině, charakteru a lidech, kteří jí byli blízcí, včetně sv. Jana od Kříže. Zkušený autor vystihuje i politickou a náboženskou situaci Španělska 16. století.

Zpracovala dle informací nakladatelství
Lenka Klašková

POZVÁNKA NA FARNÍ PLES

Život není jen černá a bílá, ale my to zkusíme. Přijďte se na to podívat na náš černobílý farní ples.

Při vyslovení slov černá a bílá se každému z nás může vybavit něco zcela jiného. Například 64 polí na šachovnici, cílový praporek, pruhovaná zebra či lahodný alkoholický nápoj. Jistá skupinka farníků, a pevně věříme, že všichni, kteří si tento článek přečtou, si při vyslovení těchto dvou slov na 100 % představí farní ples. Tentokrát již jedenáctý.

Nebojte se. Rozhodně to neznamená, že dámy musí jít striktně v bílé a pánové v černém. Anebo naopak. Vždyť ani život není jen černý nebo jen bílý. Neznamená to ani to, že musíte jít v černobílém. Vždyť ani černobílý život není. Použijte klidně jakoukoliv barevnou variaci a úplně postačí, když u sebe budete mít malý doplněk v bílé

nebo černé barvě. Věříme, že i program a nálada na farním plese, byť nese název Černobílý, bude pěkně pestrobarevná.

A teď to nejdůležitější – kdy to bude? Kdo má farní minikalendář, už ví, že ples se bude konat v pátek 23. ledna 2015 na sokolovně v Kobylnicích. Předprodej slosovatelných vstupenek s místenkou bude 11.1.2015 po deváté mši svaté, takže o místo se nemusíte strachovat, ale můžete už teď přemýšlet nad barevností vašeho kostýmu a především na originalitě vašeho černého, bílého či černobílého doplňku, případně nad příspěvkem do tomboly ☺.

Těšíme se na setkání s vámi a budeme vděční za vaši pomoc a podporu. Třeba i formou modlitby za dobrý průběh farního plesu.

Přípravný tým

POUŤ DŮVĚRY NA ZEMI

V předvánočním vydání Okénka připomínáme setkání, které na přelomu roku v Praze pořádají členové a příznivci **francouzské komunity Taizé**. Takzvanou **Pout' důvěry na zemi** absolvuji desetitisíce mladých lidí z celé Evropy. Připravený program potom počítá s modlitbami a chvalozpěvy, diskusními skupinkami, přednáškami o víře i doprovodným kulturním programem.

Evropské setkání mladých v Praze chystá od září **mezinárodní tým**, který je všem zájemcům o spolupráci k dispozici v pražském Kafkově domě nebo na webovém portálu taizepraha.cz. Pětidenní akce začíná 29. prosince.

Taizé je mezinárodní ekumenická komunita ve Francii. Tvoří ji sto bratří, kteří každoročně přijímají desetitisíce mladých křesťanů. V roce 2005, když zemřel bratr Roger, zakladatel komunity, napsal Václav Havel tato slova: „Ne náhodou se z vesničky Taizé stalo poutní místo i pro mnoho především mladých lidí z naší země. Bratr Roger byl pro mne jedním z duchovních pilířů sjednocující se Evropy.“

Evropské setkání mladých se v Praze uskuteční už podruhé, poprvé bratři podobnou akci zorganizovali krátce po sametové revoluci v roce 1990.

Hana Sedláková

FARNÍ TÁBOR 2015

Jako každý rok se o velkých prázdninách uskuteční farní tábor. A to v termínu 23. 8. až 29. 8. 2015. V případě dotazů se obraťte na hlavního vedoucího Václava Zemánka, tel. 777 130 294. Přihlášky budou k dostání v únoru.

Lucie Králová

TOP 11 Z CÍRKEVNÍHO SVĚTA

Co se letos odehrálo v církevním světě? Nejen u nás, ale v zahraničí jsme byli svědky několika poměrně zásadních událostí. Pojďme si je společně připomenout.

1. Biskupská synoda. Konala se od pátého do devátého října. Jednalo se o mimořádné shromáždění biskupů, celkem bylo přítomno 253 delegátů, kteří diskutovali nad tématem „Pastorační výzvy rodiny v kontextu nové evangelizace“. S aktivním příspěvkem na synodě vystoupil také olomoucký arcibiskup Jan Graubner, delegát České biskupské konference. Výsledkem synody je dokument Instrumentum laboris. K dispozici je na stránkách tiskového střediska České biskupské konference (www.tisk.cirkev.cz).

2. Svatořečení papežů Jana Pavla II. a Jana XXIII. Proběhlo koncem dubna ve Vatikánu. Slavnostní bohoslužbu na svatopetrském náměstí celebroul papež František spolu s dalšími duchovními. Přítomni byli také poutníci z České republiky.

3. Papež František v Koreji. Pětidenní apoštolská návštěva římského biskupa se uskutečnila v srpnu. Na programu byl například beatifikační ceremoniál 124 korejských mučedníků nebo setkání s politiky i kulturními představiteli země. Svatý otec navštívil také šestý Asijský den mladých, pro nějž bylo tentokrát zvoleno motto „Mladí Asie, povstaň! Sláva mučedníků září nad tebou“. Přímou mladým František vzkázal: „Mladí jsou nositelé naděje a energie pro budoucnost. Ale jsou také obětí morální a duchovní krize současnosti. Proto bych chtěl zvěstovat jim i všem lidem, že jediným jménem, v němž můžeme být spaseni, je jméno Ježíše, našeho Pána.“

4. Podobně navštívil římský biskup také Svatou zemi, Albánii. Promluvil rovněž v Evropském parlamentu a v Radě Evropy – přítomným vzkázal, že Evropské unie by se měla vrátit k záměru svých zakladatelů a stavět na lidské důstojnosti a hodnotách, na jejichž formování se podílelo křesťanství. František dále vyzval k podpoře rodiny, vzdělání, ochrany přírody a ke společnému hledání řešení situace imigrantů.

5. Návštěva českých biskupů ad limina. Takzvanou návštěvu k pražům apoštolským vykonali čeští a moravští biskupové v únoru. Setkali se u této příležitosti s papežem Františkem. Mezi témata, která duchovní s římským biskupem diskutovali, patřil například dialog s ateistickou společností, jednota a solidarita církve nebo nakládání s majetkem, který církev obdrží na základě zákona o majetkovém vypořádání státu s církvemi.

6. Rezignace biskupa Paďoura. Českobudějovický biskup Jiří Paďour zažádal o odchod na odpočinek v říjnu 2013 ze zdravotních důvodů. Papež František rezignaci letos přijal. Administrátorské povinnosti po dobu takzvaného sedisvakance – uprázdněného biskupského stolce – v diecézi vykonává monsiñor Adolf Pintř.

7. Kardinálská konzistoř ve Vatikánu. Papež František se s kardinály setkal koncem února. Společně diskutovali na téma rodina, snažili se především rozeznat pastorační postupy, které dnešní doba vyžaduje. Následně papež přijal do kardinálského sboru dalších devatenáct duchovních, mezi jinými například nového vatikánského státního sekretáře arcibiskupa Pietra Parolina.

8. Exhumace ostatků patera Josefa Toufara. V říjnu schválila odborná komise vyjmutí ostatků kněze umučeného komunistickou diktaturou z hromadného hrobu v pražských Ďáblicích. Následoval rozbor kosterních pozůstatků a porovnání s DNA Toufarovy žijící praneře. V tuto chvíli procedury stále nejsou u konce.

9. Reforma vatikánské banky. Institut náboženských děl, tedy peněžní ústav Vatikánského městského státu, ukončil první fáze procesu reformy, jejímž cílem bylo posílení transparentnosti a během níž byly zrušeny účty přibližně třem tisícům soukromých klientů. Zůstaly tedy pouze katolické a církevní instituce, zaměstnanci a někdejší zaměstnanci Vatikánu, jakož i velvyslanci a diplomaté akreditovaní při Svatém stolci, tedy celkem přibližně sedmnáct tisíc klientů.

10. Pronásledování křesťanů v Sýrii, Iráku a dalších zemích. Pokračovalo po celý rok. Podle zprávy amerického ministerstva zahraničních věcí o stavu náboženské svobody ve světě jsou křesťané v dnešní době nejvíce pronásledovanou skupinou. Neziskové organizace zaznamenali eskalaci násilí zejména v souvislosti s militantním hnutím Islámský stát, jehož představitelé nedávno oznámili, že chtějí dobýt Vatikán a vyhlásit svatou válku katolické církvi. Z různých zemí jsou dále hlášeny hromadné únosy, vraždy, podpalování modliteben a vyhánění křesťanů. Například věřící v iránském Mosulu dostali v polovině července ultimátum – buď do čtyřiařdvaceti hodin přistoupí na islámskou víru, opustí město nebo budou zabití. K modlitbám za tyto bratry a sestry v Kristu pravidelně vyzývají duchovní po celém světě.

11. Královéhradecká diecéze si v tomto roce připomněla 350. výročí své existence. Rok 2014 zde byl vyhlášen jako Rok povolání a královéhradecký biskup Jan Vokál se pravidelně obracel k mladým lidem, kterým adresoval sérii dopisů. Například napsal: „V každém životním poslání narazíte na nejistoty, pochybnosti a překážky. To platí pro manželství, život v samotě i v povolání zasvěceném Bohu. Pokud však cítíte, že Vás Pán vybral k tomu, abyste se mu odevzdali důvěrněji, buďte si jisti, že právě takto budete prožívat největší Boží blízkost. Pokud Mu zůstanete věrni.“

Hana Sedláková

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY V PODOLÍ A V PRACI

Den	Datum	Podolí	Prace
Neděle	21.12.	9.00	11.00
Pondělí	22.12.	7.00	
Úterý	23.12.	18.00	
Středa	24.12.	7.00, 22.00	21.00
Čtvrtek	25.12.	9.00	11.00
Pátek	26.12.	9.00	11.00
Sobota	27.12.	7.00	
Neděle	28.12.	9.00	11.00
Pondělí	29.12.		
Úterý	30.12.		
Středa	31.12.	16.00	17.00
Čtvrtek	1.1.	9.00	11.00
Pátek	2.1.	18.00	
Sobota	3.1.		
Neděle	4.1.	9.00	11.00

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY VE ŠLAPANICÍCH

středa	24.12.	Štědrý den	16. ⁰⁰ 21. ³⁰	první vánoční mše – zahájení vánoc půlnoční mše („ <i>in nocte</i> “)
čtvrtek	25.12.	Narození Páně	7. ⁰⁰ 8. ⁴⁵ 15. ⁰⁰	jitřní mše („ <i>in aurora</i> “) slavnostní vánoční mše (mše „ <i>in die</i> “) zpívání s dětmi u jeslíček
pátek	26.12.	sv. Štěpána	7. ⁰⁰ 8. ⁴⁵	ranní devátá
sobota	27.12.	sv. Jana Evangelisty	7. ³⁰	po mši žehnání vína v kostele
neděle	28.12.	Svaté Rodiny	7. ⁰⁰ 8. ⁴⁵ 18. ³⁰	mše s obnovou manželských slibů mše s obnovou manželských slibů večerní mše
pondělí	29.12.	sv. Tomáše Becketa	7. ⁰⁰	
úterý	30.12.		18. ⁰⁰	
středa	31.12.	sv. Silvestra	15. ⁰⁰	děkovná mše za uplynulý rok
čtvrtek	1. 1.	Nový rok, slavnost Matky Boží Panny Marie	7. ⁰⁰ 8. ⁴⁵ 18. ³⁰	první novoroční mše večerní mše
pátek	2.1.		18. ⁰⁰	
sobota	3.1.		7. ³⁰	
neděle	4.1.	2. neděle po Narození Páně	7. ⁰⁰ 8. ⁴⁵ 18. ³⁰	

Datum uzávěrky dalšího čísla časopisu Okénko: 13. 3. 2015

Plánované **datum vydání: 29. 3. 2015**

OKÉNKO – časopis farních společenství ve Šlapanicích, Podolí a Praci
 Vydává Římskokatolická farnost Šlapanice u Brna, Masarykovo nám. 9, 664 51 Šlapanice
 telefon: 544 245 280, e-mail: okenko@farnostslapanice.cz, <http://www.farnostslapanice.cz>
NEPRODEJNÉ!